

fler har saaledes vænnet os til at tage Krummer for Brød, at jeg dog meget havde ønsket, at han havde bragt os disse Krummer. Der næst maa jeg ganske optage hans Tilskyndelse til selv at tilbyde mig at indbringe et Forslag; skjøndt jeg ikke troer, at det er heldigt, at vi blive førte ind paa denne Vej. Jeg har stillet mit Spørgsmaal, for om muligt at undgaae at blive ført ind derpaa, men, da den ærede Minister selv har anset det for den bedste Vej, vi kunde betræde, skal jeg ganske sikkert betræde den, og haaber om ikke lang Tid at kunne give Anledning til at overveie denne Gjenstand nøiere. Jeg føler meget vel, at, naar det var Thinget om at gjøre, tilfulde at vise Regjeringen, hvor dybt det føler, hvad der er skeet ved den sidste Communallov, saa vilde det Simpleste, og maaskee ogsaa den Vej, der med Hensyn til Samstemningen derom førte nærmest til Maalet, være, at forelægge det samme Forslag uforandret. Jeg troer, at netop i den Omstændighed, at det blev antaget forrige Gang uforandret, til Trods for, at man ikke var tilfreds med mange af Bestemmelserne deri, maatte Ministeriet have fundet en foreget Tilskyndelse til at erkende den Priis, man satte paa at faae det gennemført. Man har imidlertid seet det Modsatte deri, men dette troer jeg er at opfatte Meningen vrangt, og man kunde maaskee deri finde en Retfærdiggjørelse for, endnu engang at fremkomme med det samme Forslag, for saaledes at bevise, hvad Meningen virkelig dengang var; men, da jeg selv har været mellem dem, som have erklæret, at Forslaget, som det forrige Gang forelaa, i væsentlige Punkter ikke tilfredsstillende mig, men at jeg kun tog det, fordi jeg haabede, at Regjeringen, som havde — thi det kan ikke nægtes — ledsaget det hidtildags paa sin hele Vandring uden nogen væsentlig Modstand, da skulde erklære sig derfor. Da det imidlertid er mig magtpaaliggende netop i dette Tilblik at vise, at jeg ikke har lyst til at lægge Regjeringen Hindringer i veien, eller at vise den nogensomhelst ond Villie, saa skal jeg for mit Bedkommende ikke bringe det samme Forslag frem igjen. Jeg skal bringe et andet Forslag frem, men det kan gjerne være, at, naar den ærede Minister seer det og sammen-

ligner det med det, som forelaa forrige Gang, at han saa vil give dette Fortrinnet; det skal da beroe paa ham at stille Endringsforslag; men jeg maa, naar jeg skal frembringe et Forslag efter min Anskuelse, gjøre det efter min inderligste Overbevisning, og min inderligste Overbevisning er den, at, saaledes som vort hele Communelis, og navnlig vort Beskaffningsvæsen i Communerne, der mere og mere gaaer over, og ogsaa maa gaae over til at blive en Beskaffning efter Formue og Lethed, udvikler sig, saa maae vi mere give Communevalgloven en saadan Skikkelse, at der der til kan blive taget billigt Hensyn, at Kræfterne og Virksomheden i Communerne kunne faae Betydning, og det er stor Betydning ved Siden af et gammelt Matrikultal, og det er det, mit Forslag vil komme til at gaae ud paa. Idet jeg ganske foreløbigt erklærer dette, saa siger jeg tillige, at, dersom nogen Anden, hvortil jeg iverigt ikke opfordrer, — tværtimod jeg advarer derimod, — dog skulde finde sig opfordret til at forelægge Forslaget i den samme Skikkelse, hvori det forelaa, paa Grund af, at de bifaldt det, enten i det Hele eller i dets væsentligste Dele, saa skal jeg holde mig forpligtet til fortrinnsvis at stemme derfor, og jeg skal da imødekomme den ærede Forslagsstiller paa samme Maade, som saamange af de ærede Medlemmer kom mig imøde, da jeg forrige Gang bragte Forslaget frem.

Frolund. Der er noget Tiltalende i at see et Forslag af den Art, hvorom her nu er Tale, fremkomme igjen; men jeg for mit Bedkommende seer det ikke imøde med store Forhaabninger. Jeg troer ikke, at vi udrette Noget i den heromhandlede Retning, thi, havde vi kunnet udrette Noget, havde vi nok sat det igjennem forrige Gang. Jeg troer ikke, at vi udrette Noget i denne Sag, saalænge den Mand, der nu har den Ære at staae i Spidsen for Indenrigsministeriet, vedbliver at staae i Spidsen derfor. Jeg har endnu ikke mærket til, at han har forsøgt paa at komme Grundlovens Bud imøde; jeg har tværtimod lagt Mærke til, at han altid, naar vi ere komne med Forslag, som sigte til at gaae i Grundlovens Ånd, er gaaet imod, men det er muligt, at vi ikke have nogen anden Vej at gaae, og